

Kristi Himmelfartsdag

Ødsted kirke kl. 10.30, torsdag d. 14. maj 2015

Salmevalg

Indgangssalme: *Lysets engel går med glans*, 747

Salme mellem læsninger: *Fyldt af glæde over livets under*,
448

Salme før prædiken: *Du satte dig selv i de nederstes sted*,
260

Salme efter prædiken: *Din Himmelkrone ser vi stråle*, 259

Nadververs/salme: *Du, som har dig selv mig givet*, 192, 7

Udgangssalme: *Til himlene rækker din miskundhed, Gud*, 31

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus

Til sidst viste Jesus sig for de elleve selv, mens de sad til bords, og han bebrejdede dem deres vantro og hårdhertethed, fordi de ikke havde troet dem, der havde set ham efter hans opstandelse. Så sagde han til dem: ”Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke

tror, skal dømmes. Og disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.”

Da Herren Jesus havde talt til dem, blev han taget op til himlen, og han satte sig ved Guds højre hånd. Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.

Prædiken

Nogen gange sker der noget stort i vores liv, og så kan det være som om, at vores små huse og de små rum, vi er i, ikke kan rumme de tanker, der løber igennem os. Så må vi ud. Vi må ud i naturen, hvor rummet er grænseløst. I naturen er der ikke bare højt til loftet. Der er ikke noget loft. Derude i naturen er der altid plads til vores tanker. Ingen tanke er for stor, og ingen tanke er for lille. Naturen rummer både de højeste bjerge, de mægtigste oceaner og den mindste blomst, den klareste vandpyt.

Jeg var en gang på vandretur i Skotland. Det var en fantastisk vandretur. Naturen var storslået. Jeg gik igennem dejlige skove med små træer og en flod der løb igennem skovene. Men først og fremmest var der store bakker fuldstændig beklædt med lyngplanter. Store lyngplanter. Man kunne kaste sig ned ad bakkeskråningen og lande blødt hver gang oven i de smukke og blomstrende lyngplanter.

Det regnede en nat. Og næste dag gik jeg igennem en skov på vej mod en sø, der lå omgivet af de lyngbeklædte bakker. Jeg gik på en grusvej. Overalt var der små vandpytter, så jeg måtte se mig for. Vandpytterne var grumsede af det grus, vandet havde blandet sig med, da det regnede. Jeg gik i mine egne tanker, jeg nød dagen og passede på ikke at træde i en vandpyt. Men lige pludselig opdagede jeg en vandpyt foran mine fødder med krystalklart vand; blandt alle disse mudrede, grumsede og uklare vandpytter var der pludselig en vandpyt, midt på grusvejen, med det klareste vand. Og jeg stoppede op, for jeg havde bare sådan en lyst til at se ned i vandpytten og

drikke vandet. Vandpytten var dyb. 20 cm. Det er meget for en vandpyt. Jeg var dybt forundret, og jeg forstod ikke, hvordan den vandpyt kunne være så forskellig fra alle de andre. Jeg bøjede mig ned for at se nærmere på den, og det viste sig, at i bunden af vandpytten piblede der vand frem. Vandpytten midt på grusvejen med det klare vand var ingen vandpyt; det var en kilde. Jeg drak af vandet og sad længe ved kilden, betaget af farverne og lysspillet, når solens stråler lyste kilden op. Jeg oplevede det som om, at hele himlen åbenbarede sig i den vandpyt. Nogen vil måske mene, at jeg gør lidt meget ud af et vandhul. Men jeg havde faktisk i det øjeblik en fornemmelse af, at det uendelige og grænseløse rummedes netop der, hvor kilden med det klare vand piblede op af jorden, midt på en grusvej blandt mudrede vandpytter.

”Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere?”

Langt herfra og langt fra min vandpyt, både i tid og rum, stod der en gang en lille flok og kiggede længselsfuldt op mod himlen. Det var Jesu disciple. De spejdede efter det sted, hvor Jesus var forsvundet. Jesus fór bort, for øjnene

af sine disciple blev han ifølge fortællingen løftet op, og en sky tog ham bort fra deres øjne. Det er vist nyttesløst at forestille sig, hvordan det rent faktisk så ud. Og jeg tror da heller ikke, at beretningen handler om, *hvordan* Jesus forsvandt fra jordens overflade. For da disciplene spejdede længselsfuldt efter Jesus, stod der pludselig to mænd i hvide klæder hos dem, og de spurgte: Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere?

Spørgsmålet er nemt nok at besvare. Men meningen med spørgsmålet er ikke at besvare det. Meningen med spørgsmålet er, at disciplene skal vende sig væk fra himlen og begynde at være som en Jesus for hinanden.

Dagen i dag kaldes for Kristi Himmelfartsdag. Og for mange er det en lidt underlig helligdag: Hvorfor skal vi fejre, at Jesus forsvinder? Men faktisk fejrer vi slet ikke, at Jesus forsvinder. Vi fejrer, at Jesus Kristus er til stede på en helt ny måde. Jesus Kristus er ikke blandt os som et bestemt menneske i kød og blod. Jesus Kristus er til stede iblandt os som vores næste. Det er derfor, det vigtigste bud i loven er, at vi skal elske vores næste som os selv.

Jesus Kristus er til stede iblandt os, fordi *vi skal* være en næste for hinanden. Kristi Himmelfartsdag handler om, at det nu er os, der har ansvaret for de mennesker, der har brug for et svar fra Gud. Jesus siger nemlig til sine disciple: I skal få kraft når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende.

I skal være mine vidner, siger Jesus. Det betyder, at det er os – for vi blev også Jesu disciple, da vi blev døbt – det er os, der skal tage os af dem, der har brug for det: De syge, de døende, de undertrykte, de udstødte, de sultne, de tørstige, de fordømte, de hjemløse, de deprimerede; alle dem, der har brug for at mærke Guds kærlighed; ikke blot som et ord, der bliver forkyndt fra prædikestolen, men også som et menneske, der giver os noget at spise, giver os husly eller trøster os, når livet forekommer os uoverkommeligt. Det er der, Jesus Kristus er til stede. Vi kan også udtrykke det på denne måde: Vores omsorg for hinanden rummer Guds himmel.

Hele himlen åbenbarede sig i vandpytten, da jeg vandrede i Skotland. Jeg fornemmede, at det uendelige og det grænseløse rummedes netop der, hvor kilden med det klare vand piblede op af jorden, midt på en grusvej blandt mudrede vandpytter.

Det er hemmeligheden bag Kristi Himmelfart: At himlen ikke er et fjerntbeliggende, ukendt og utilgængeligt sted. Himlen er det liv og den kærlighed vi giver til hinanden, og himlen er, når vi oplever vores liv som nåde, altså taknemmelighed over den jord, vi dyrker, de mennesker, vi bor sammen med, den skønhed, vi oplever i naturen, og den glæde vi mærker, når vi er en del af et fællesskab.

Hvorfor står I ser op mod himlen, galilæere? Jeg stiller spørgsmålet igen, fordi vi kan blive opslugt af en længsel efter, at Gud kommer og sætter det hele på plads. Eller sagt på en anden måde: Vi forstår ofte ikke vores ansvar for hinanden, og ofte læner vi os tilbage for at brokke os over den uretfærdighed, der rammer os ufortjent. De to ting hænger sammen: Ikke at tage ansvar for hinanden og utaknemmelighed over ens egen skæbne, over livet.

Når vi spejder ud i horisonten efter et svar, fordi vi så Jesus forsvinde – og nu venter vi på, at han dukker op igen; eller fordi vi ikke kan finde ud af at vende os væk fra horisonten og mod vores næste, så fralægger vi os ansvaret for hinanden og venter alligevel, at der skal komme noget eller nogen udefra og påtage sig ansvaret for vores egen nød.

Frans af Assisi har udtrykt denne modsætning i en bøn. Han beder: ”Lad mig ikke så meget søge at blive trøstet som at trøste, lad mig ikke så meget søge at blive elsket som at elske.” Ser vi som galilæerne op mod himlen efter Jesus, så drejer vores liv sig om at blive trøstet og blive elsket, men fortællingen om Kristi Himmelfart handler om, at himlen ikke kommer til os oppefra og ned, himlen kommer til os, når vi i stedet søger at trøste andre og søger at elske andre, for, som bønnen fortsætter: ”Det er ved at give, at vi modtager.”

Det er derfor, at hele himlen kan rummes i en vandpyt. At se himlen i vandpytten er et spørgsmål om tro.

Peter Plys siger et sted: ”Digte og sange er ikke noget, som man kan gribe sådan i luften; det er noget, som griber en, og det eneste, man kan gøre, er at gå et sted hen, hvor det kan komme til at gribe en.” Det forholder sig på samme måde med troen. Troen kan ikke fremtvinges. Troen afhænger ikke af mine evner til at tro på det uforklarlige. Tro kan gribe en. Og så handler troen ikke om at tro på det uforklarlige. Troen handler om at erfare Guds kærlighed. Og det eneste, vi kan gøre, er at gå et sted hen, hvor troen kan gribe os: Dåben. Kirken. Nadveren. Det er tre steder, man kan gå hen. Man kan også gå ind i kærligheden. Man kan gå ind i det ansvar, som livet med andre mennesker fordrer af os – velvidende, at vi aldrig er modne nok til at udfylde det ansvar, der lægges på os.

Men nogen gange har vi også brug for at se op mod himlen, for at opdage, at himlen også er i vandpytten. Eller vi har brug for at gå ud af de små huse og de små rum, som vi ikke føler kan rumme vores tanker, for at opdage, at det netop er i de små huse og de små rum, at vores kærlighed til hinanden udfolder sig. Amen.